

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1890.

8. zvezek.

Pobožnosti in odpustki v mesecu majniku.

Majnik je Mariji posvečen mesec. Gdor opravlja š m a r n i c e, to je, gdor časti sam ali pa z drugimi očitno presveto Devico s posebnimi pobožnimi vajami: ako premišluje, moli ali se vadi v eni ali drugi čednosti ves mesec, prejme vsak dan 300 dni odpustka in enkrat v mesecu popolni odpustek, ako se spove, obhaja in moli po namenu svetega očeta. 1)

Devet dnevnica k sv. Duhu. Gdor opravlja devet dni kako pobožnost (molitve niso določene) na čast sv. Duhu kederkoli v letu, sam za se, ali pa z drugimi očitno, se vdeleži vsak dan devetdnevnice 300 dni odpustka in popolnega odpustka mej devetdnevnico, ako opravi spoved, se obhaja in moli za sveto cerkev in papeža. 2) Prav pripraven čas za to devetdnevnico so binškoštni prazniki.

S peto nedeljo po veliki noči se začne letos šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojzija. Šest nedelj zaporedoma pred sv. Alojzijem, ali pa mej letom, keder ti je drago, opravi spoved, pristopi k sv. obhajilu, premišluj, moli, ali pa

1) S. I. C. 18. jun. 1822.

2) Pius IX. 5. jan. 1849.

opravljaj kako pobožnost na čast sv. Alojzija. Spoveš in obhajaj se lahko vže v soboto; ¹⁾ molitve pa ali druge pobožnosti moraš v nedeljo opraviti, ako se hočeš vdeležiti odpustkov.

Ako bi opustil, po nemarnosti ali pa ne, molitve ali pobožnosti eno nedeljo, ali ne bi prejel svetih zakramentov eno nedeljo ali soboto, bi zgubil odpustke in spovednik ti ne more zaminiti tega, kar si opustil, v drugo dobro delo. Ako bi se vendar hotel vdeležiti odpustkov, bi moral z nova začeti šestnedeljsko pobožnosti. ²⁾ Za vsako nedeljo je podeljen popolni odpustek. —

Razun naštetih odpustkov se morejo eni ali drugi še sledečih vdeležiti.

Udje tretjega reda imajo popolni odpustek: enkrat v mesecu, keder komu drago; keder imajo mesečni shod; na vnebohod je rimska štacija s popolnim odpustkom, na binkoštno nedeljo pa vesoljna odveza.

Udje škapulirske bratovščine: 5., 16., 25. majnika in na vnebohod, ako obišejejo cerkev karmelitov ali te bratovščine, ali če ni blizu ne ene ne druge domačo farno cerkev.

Udje bratovščine vednega češčenja pres. Rešnjega Telesa: tisti dan, ko imajo udje mesečno skupščino; ko opravlja gdo mesečno uro; enkrat v mesecu, keder kateri hoče; prvi četrtek in petek v mesecu: na vnebohod je rimska štacija s popolnim odpustkom.

Udje bratovščine presv. Serca Jezusovega: prvi petek ali pa prvo nedeljo v mesecu; enkrat v mesecu katerikoli dan; na vnebohod je rimska štacija s popolnim odpustkom. Udje te bratovščine, ki obhajajo pobožnost šest nedelj ali pa šest petkov pred praznikom presvetega Serca Jezusovega temu Sercu na čast, prejmejo popolni odpustek vsako izmej teh šest nedelj, ako se spovejo, obhajajo, obišejejo cerkev, kjer se obhaja ta praznik in molijo po papeževem namenu. Ako ud ne more obiskati dotične cerkve, naj pove spovedniku, da mu to obiskovanje spremeni v drugo dobro delo. Teh odpustkov šestnedeljske pobožnosti, se morejo vdeležiti tudi drugi kristijani, ki živijo v krajih kjer ni vpeljana ta bratovščina. ³⁾ Letos se začne ta pobožnost četrto nedeljo po veliki noči.

1) S. I. C. 6. oct. 1870.

2) Beringer: Die Ablässe, stran 303.

3) Rescript. Secretariae Memorial, 15. maj. 1816.

Udje roženkranske bratovščine: prvo nedeljo v mesecu, na binkoštno nedeljo; na vnebohod, ako ta dan po opravljeni spovedi in obhajilu obišejo kako cerkev in molijo v nji po papeževem namenu.

Udje živega rožnega venca: na vnebohod, binkoštno nedeljo, v nedeljo po vnebohodu in 24. majnika.

V frančiškanskih cerkvah je popolni odpustek za vse verne, ki se spovejo, obhajajo in kako frančiškansko cerkev obišejo te le dneve: 13. majnika, sv. Peter Regalat, 17. sv. Paskalj Bajlon, in 20. sv. Bernardin Sijenski, vsi spoznavavci prvega reda sv. Frančiška.

— A. —

Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

VIII. poglavje.

Posreduje mir mej Savojo in Španijo; njegovo delovanje v Milanu; gre na generaljni kapitelj v Rim.

Ko je Lovrenec ko provincijalj genoveške provincije obiskoval samostane, mu je bilo najbolj na skerbi, da ohrani povsod pravo samostansko življenje. Zato je gledal od strani vse kar nasprotuje vodilu, katero na tanko izpolnjevati so se zavezali vsi s prosto voljo. Posebno je priporočal ljubezen do evangelijskega vboštva in do zatajevanja samega sebe. In govori, ketere je imel v ta namen, so prinašali najboljši sad. Saj so bratje videli, da priporoča in zahteva le to, kar sam vže zdavnaj zveršuje. Sploh pa je bilo njegovo življenje najboljša pridiga podložnim.

Prepričan, da kristijani in redovniki zaslužijo to lepo ime le, če jih edini vez prave bratovske ljubezni, je pregnal iz samostanov napačno domoljubje, ki žali ljubezen in pravičnost. Pri razdeljenji raznih služeb ni gledal na to, če je dotični Lah, Francoz, Nmec ali kake druge narodnosti. Gledal je le, če je dober redovnik; ni gledal, ali je doma iz kakega velikega mesta, ali je plemenitega stanu, ampak če ga lepšajo čednosti! S ta-

kim svojim ravnanjem je storil mnogo dobrega. Pospeševal je gorečnost in staval jez zavidljivosti ter škodljivemu strankarstvu. Možje iz raznih dežel so živeli torej v najlepšem sporazumljenju in ljubezni, enih misli in enega serca.

Genoveška kapucinska provincija je bila v tem času zelo obširna. Obsegala je vso genoveško ljudovlado in savojsko vojvodstvo. Savojski vojvoda pa je želel, naj se samostani v njegovih deželah združijo v samostojno provincijo, in ločijo od genoveške. Skoraj gotovo je vojvoda to zahteval na prošnjo in željo svojih podložnih. Zato se je obrnil do generalja kapucinskega reda in papeža Pavla V. V svojem nasvetu je navel na videz tehtnih in pravičnih vzrokov; zato mu je bil papež precej pripravljen vstreči. Vender pa je poprej hotel zvedeti provincijaljevo mnenje. Lovrenec pa ni tako mislil. Pisal je papežu in natanko razložil slabe nasledke, ki bi znali nastati, če se ločijo samostani.

Tudi je rekel, da hoče sam iti k vojvodi in mu natanko pojasniti vso zadevo. In vojvoda je v vsem priterdil našemu svetniku. — Seveda ste tu pozneje res nastali dve pokrajini, ko so se samostani zelo pomnožili. Sprevideli so namreč, da en provincijal ne more vstreči vsemu in obiskovati vseh samostanov, kaker vevlavo redovna določila.

Ob omenjeni priliki se je torej osebno seznanil Savojski vojvoda Karolj Emanuelj s patrom Lovrencem. In zdelo se mu je, da mu ga je sam Bog poslal; hotel se je torej poslužiti tega moža, da sklene mir s španjskim kraljem; saj ste obedve deželi hrepeneli po miru. Pač je z vojskami, kaker s pravdami: „tudi naj pravičnejše niso kaj prida.“ Vzrok vojske mej Španijo in Savojskim je bil pa ta le:

Karolj Emanuelj, ki je v vladanji sledil svojemu očetu Emanuelju Filibertu, se je oženil s Katarino, sestro španjskega kralja Filipa III. Ravno ta ženitev je bila vzrok kervavih bojov mej tema državama. Najstarejši sin mantovskega vojvode, Francišek Goncaga, je vzel v zakon savojsko princesinjo Margareta. Iz tega zakona sta bila sin, ki je vmerl v zgodnji mladosti, in pa hči Marija, ki je bila rojena le nekaj mesecev pred očetovo smertjo. Zdaj je nastal prepir mej savojskim in mantovskim vojvodom. V Mantovi ste nastali dve stranki; ena je terdila, da mora v vladanji svojemu očetu nasledovati princesinja Marija; za mladoletno princesinjo pa naj vlada mati, vojvodinja

Margareta. Druga stranka je hotela vlado izročiti kardinalju Ferdinandu Mantovskemu, ki je bil stric vmerlega vojvode. Ta je bil vže prihitel iz Rima, da prevzame vladarstvo. Savojski vojvoda je bil te misli, da je postavna naslednica princesinja Marija. Ker se pa niso zmenili za njegovo zahtevo, zgrabi za orožje. Ob enem je tudi prosil grofa Inoyosa, ki je bil španskega kralja namestnik v Milanu, naj ga podpira. —

Pređen je rabil silo, zahteva po svojem sinu in grofu Martinengu od kardinalja Ferdinanda, naj mu izroči vojvodinjo Margareto in hčer Marijo, kateri je imel v trdnem gradu Goito pod močnim varstvom. Pa kardinalj je obderžal mater in hčer z izgovorom, da vojvodinja tako dolge in težavne poti ne more storiti. Pozneje je vender dovolil Margareti, da se je vernila k svojemu očetu.

Ali obotavljanje je vojvodo tako razkačilo, da je s štiri tisoč možmi vdaril v Montferrat in zasedel tam vse vterjene kraje. Ta nepričakovano hiter napad je osupnil kardinalja; zato je prosil toskanskega velikega vojvodo, španskega namestnika v Milanu, Benečane in francoskega kralja, naj mu pošljejo pomoči in ga podpirajo v vojski, ki mu preti. Ko pa je zvedel španskega kralja namestnik, da namerja francoski kralj poslati Mantovi precej veliko armado na pomoč, in tudi ni hotel, da bi Francozi prišli na Laško, je skušal stranki pomiriti in stvar poravnati. Ali ker je bil ves njegov trud zastonj, napove sam savojskemu vojvodi vojsko.

Papež in cesar sta jo skušala zabraniti. Vže se je zdelo, da bota pomirila stranki. Sestavili so pogoje miru, po katerih nima nobena stran zahtevati odškodnine in princesinja Marija naj se izroči materi, kaker hitro bo savojski vojvoda sè svojo armado zapustil kraje, ketere je zasedel.

Ali Mantovancem ti pogoji niso bili vseč, niso jih hoteli sprejeti. Ravno tako malo po volji so bili španskemu namestniku, ki je zbral štiri tisoč pešcev in šest sto konjikov. S to armado je zasedel večja mesta v Mont-Ferratu. Tudi je mantovski vojvoda pregnal iz dežele vse pijemonteške plemiče, ki so imeli tukaj svoja posestva. Zdaj pošlje savojski vojvoda sinu na Španjsko da se pri samem kralju pritoži zavoljo tega nasilstva njegovega namestnika. Pa kralj Filip ni hotel nič slišati o kakem miru, dokler vojvoda ne odloži orožja. Savojski vojvoda je na to odgovoril s tem, da je iz svojih dežel pregnal vse

španjske podložne; svoj red zlatega runa je poslal nazaj španjskemu poslancu s poveljem, naj precej zapusti njegove dežele. Kmalu potem je z 10 000 pešci in tri tisoč konjiki napadel španjsko vojsko in jo premagal v treh bitvah.

Mej tem je francoski poslanec, mejni grof Rambuljé, dosegel, da sta vojvoda in španjski namestnik sklenila mir dne 27. junija 1615. leta. Pa kralj je zavergel pogoje, ketere je bil sprejel njegov namestnik v Milanu; zato ga je odstavil in na njegovo mesto poslal don Pedra iz Toleda, ki je na novo pričel vojsko. — Sploh so zdaj mislili, da bodo v vseh vojskah Francozi pomagali Španjcem, ker je namerjaval francoski kralj Ludovik XIII. vzeti v zakon Ano, hčer španjskega kralja Filipa III.; zato ste se obe stranki marljivo oboroževali in pripravljali za vojsko. Papež, kateremu je očetovsko serce kervavalo, ko je videl prepire, pošlje bolonjskega nadškofa Aleksandra Lodovisija, pcznejšega papeža Gregorija XV., kot posebnega poslanca v Milan in Pijemont, da bi pomiril stranki. Ali vse njegovo pri-govarjanje, da bi sklenili mir, je bilo zastonj.

Zdaj se papež spomni patra Lovrenca, ki je sè svojo spret-nostjo umel premagati najtežje ovire. Mislil je, da bo v tej za-devi tem lažje posredoval, ker je dobro vedel, kako zelo ga čišla španjski kralj in koliko veljavo vživa na dvoru.

Kaker hitro je Lovrenec dobil to povelje, gre precej v Milan, da bi se posvetoval s kraljevim namestnikom, če tudi je vedel, da bo zdaj njegov trud brez vspeha. Vže preteklo leto je v preroškem duhu naznanil vojvodinji Duerijerski (Douairiere), da bo prelite mnogo kervi, preden bodo mir sklenili. Zato je porabljal čas v to, da bi od Boga sprosil mir, ki so mu ga naročili sposlovati.

Kaker hitro je letni čas dopustil, vzdignil se je don Pedro s 20000 mož in prekoračil Sesijo; dvakrat je zgrabil sovražnika in ga v kervavih bitvah premagal. Nasledek teh bitev je bil, da je zasedel Verčelli. Če tudi so imeli Španjci velike zgube, vender so se pripravljali, da se polaste Astija.

Zdaj je p. Lovrenec spoznal, da je pravi čas, da se vstavi daljnje nepotrebno prelivanje kervi. In res je dosegel, pa bolj z molitvijo, kaker posredovanjem, da ste biie stranki pripravljeni skleniti mir, po katerem so vsi hrepeneli. Sestavili so mirovne pogoje, ketere so podpisali pooblaščenci dne 9. oktobra 1617. leta na zadovoljnost in veselje španjskega kralja, kaker tudi sa-

vojskega vojvode. Določila so zahtevala, da razpusti vojvoda svojo vojsko v teka enega meseca in izroči nazaj pridobljena mesta; ravno tako mora tudi španjski namestnik v teku meseca novembra razerožiti svojo armado in zapustiti kraje, ketere je zasedel; tudi ste se zavezali obe stranki, da brez odškodnine izpustite vjetnike.

Vsi dvori so veselo sprejeli vest o miru. In ta dogodek je vnovič pomnožil spoštovanje, ki ga je Lovrenec povsod vžival.

Posebno se je Lovrenec prikupil don Pedru, kaker bomo videli. Ko je prišel nazaj na Španjsko, je kar naravnost rekel, da je le na prigovarjanje tega pobožnega patra vernil mesto Verčelli. S tem je pač naravnost povečel, da bi ne bil sklenil miru, ako bi Lovrenec ne bil posređoval.

2. Ko je prebival ta angelj miru v Milanu, ga je Bog poveljčal z mnogimi čudeži. Tudi se je veliko grešnikov spreobrnilo po njegovih pridigah. Neizrečeno so hrepeneli milanski prebivavci slišati njegove pridige in prejeti blagoslov od njega. Zato ni bile ure mej dnem, da ne bi bila cerkev, samostan in veliki terg pred samostanom natlačen ljudi. Večkrat na dan je moral Lovrenec iti na pridiznico, da se je pokazal ljudstvu in zadostil njih željam. Drugim redovnikom je bilo to zbiranje zelo neprilično; motilo jih je po dnevi in ponoči v njih pobožnostih in opravilih. Zato so ga prosili, naj se presele ti tudi na svoj lastni prid v kak samotni samostan. Ondi bo imel vsaj mir, keterega tako zelo potrebuje. Ta svet je bil našemu svetniku prav všeč; saj je bila vedno njegova serčna želja, da bi mogel daleč proč od svetne časti in slave živeti v tihi samoti le za Boga in zveličanje svoje duše. Prav rad je toraj zapustil Milan do posta naslednjega leta (1618.). Obljubil je namreč, da bo imel to leto, v Milanu postne pridige. Ko so ljudje zvedeli, da jih hoče svetnik zapustiti, zbrali so se in ga hoteli sè silo zaderžati. Pa Lovrenec se ni dal pregovoriti; zavernil jih je s tem, da kmalu zopet pride. Preživel je nekaj mesecev v nekem prav tihem in oddaljenem samostanu. V tem času je pregledal in popravil še enkrat spise, ketere je zapustil.

Kcmaj pa se je vernil v Milan, vže so hiteli k njemu ljudje različnih stanov. Priporočali so njegovi molitvi razne bolnike, da bi na njegovo priprošnjo zopet ozdraveli. In res so ozdraveli neka imenitna gospa, dva plemiča in veliko število

druzih oseb, ki jih niso mogli ozdraviti zdravniki sè svojo umetnostjo.

Mej tem, ko je Lovrenec čudovito ozdravljaj druge, pa je terpel sam najhujše, in vender mu še na misel ni prišlo, da bi bil prosil Boga, naj ga reši teh bolečin.

Nigdar, ni bilo slišati iz njegovih ust najmanjše pritožbe in zdiha. Tako je podvergel duhu svoje teło. Ni se pa vtrudil delati za druge to, kar sam za se ni hotel. Vedno je Bog na blager njega bližnjega vslišal njegove molitve. Naj omenimo le še neketera čudežna ozdravljenja, ki so se zgodila na svetnikovo priprošnjo v Milanu. — Imeniten milanski meščan, Julij Piatti po imenu, je sam pravil, da so ga nadlegovale več časa razne hude bolečine. Tako ga je zdelala bolezen, da je bil bolj smerti, kakor živemu človeku podoben, ker ni mogel spati in nobene jedi vživati. Včasih je velel, naj ga iz postelje polože na tla, ki so bila sè slamo pokrita, misleč, da bo morebiti tukaj našel počitek. Vse zastoj! Zdravniki so mu odmerili le še malo dni življenja. Ker njegova žalostna družina ni mogla več pričakovati ničesar od človeške pomoči, se zateče k Bogu. Vzбудili so v bolniku veliko zaupanje na mogočno priprošnjo patra Lovrenca, ki je sam bolan ležal v postelji. Bolnika so nesli k bolniku. Lovrencu se v serce smili. Sè solznimi očmi mu reče: „Brat, le zaupaj na Boga, in zopet boš ozdravel! Imej pa vedno pred očmi to dobroto božjo, in spolnuj njegove svete zapovedi!“

Izgovorivši te besede, položi trikrat svojo roko bolniku na glavo in moli, oziraje se zdaj proti nebu, zdaj na križ, ki ga je držal v roki. In precej je čutil mož, da so jenjale bolečine. Ko so ga prinesli domov, je vže mogel z družimi sestri k mizi in zavžiti nekoliko jedi. Tudi je po noči nekoliko zatisnil trudne oči in odpočil. S časoma so se zgubile vse bolečine; v teku dveh mesecev je do dobrega okreval. — Sam kakor tudi zdravniki so pripisovali to nepričakovano ozdravljenje le molitvi patra Lovrenca.

Še bolj čuden je drugi dogodek, ker je bil bolnik na enkrat zdrav. Živel je v mestu mož, ki je zalagal vojake se živežem. Temu možu so se naredile na nogi tako hude otekline, da je moral biti vedno v postelji, ker ni mogel stopiti na nogo. Če je hotel po izbi narediti kako stopinjo, morala sta ga podpirati dva njegova služabnika. Ker mu vsi natorni pripomočki

niso čisto nič pomagali, voli, naj ga neso v kapucinsko cerkev, da bo prejel blagoslov od p. Lovrenca.

Posade ga pred veliki altar. Kmalu pride Lovrenec na pridižnico, deržeč v roki križ, da blagoslovi ž njim vse, ki so ga za to dobroto prosili.

Naš bolnik se čuti na enkrat popolnoma zdravega. Šel je tako lahko in hitro proti domu nazaj, kaker bi ga ne bila nigdar noga bolela.

Preobširno bi bilo posamezno omenjati vse čudeže, ketere je storil Lovrenec postni čas leta 1618 v Milanu. Z eno besedo: ni je bilo bolezní, ki bi se bila zaperstavljala, moči, katero je podaril Bog temu novemu čudodelniku.

Kaker je imel moč nad telesnimi, tako tudi nad dušnimi boleznimi. To sta skusila dva mlada jezuita. Nadlegovale so ju hude skušnjave. Vže sta mislila dati slovo redovnemu življenju in se verniti mej svet. Ker sta slišala toliko pripovedovati o velikih čudežih, ketere dela Bog po svojem zvestem služabniku Lovrencu, gresta k njemu, da bi se posvetovala o svojem namenu. Našla sta ga v postelji, ker ga je protin hudo izdelaval. Odkrijeta mu svoj namen in mirno pričakujeta njegovega sveta.

Lovrenec na to ponižno reče: „Jaz sem nezmožen učiti tiste, ki so po svojem stanu poklicani, da vodijo druge po poti zveličanja in popolnosti. Pač pa bi se imel za srečnega, ke bi sam za se dobil kak nauk.“ — Na to pravita: „Oče, imejte vsmiljenje z nama! Vi imate besede življenja! Potolažite naju, in svetujte nama, kaj naj storiva, da se rešiva stanja, ki je za naju žalostnejši kaker smert“.

Na to dé prijazno in krotko Lovrenec po svoji navadi: „Znano je, da mati hrani novorojeno dete z mlekom, ker njegov želodec ne more prenašati druge hrane. Pozneje mu daje tečnejše jedi, ker jih more želodec vže prebaviti. Tako ravna tudi Bog z nami. Pervi čas po našem spreobrnjenji, ko je naša duša še slaba, pase Bog naše serce z mlekom sladkih tolažeb; ko smo pa dosegli neko stopinjo popolnosti, ne daje nam več mleka, ker bi bilo za nas preslaba hrana; pase nas s kruhom težav in skušnjav. Te nas veliko bolj krepcajo, da moremo napredovati na poti popolnosti. Tudi nas navdajajo z močjo, da moremo zmagouosno bojevati duhovni boj, ki nas čaka. Tako dela Bog z nami. Ker nista več začetnika na poti kreposti, nikar naj

se vama ne zdi čudno, da več ne prejemata sladkega mleka tolažeb. Sta na poti popolnosti, in ker sta pravična, je treba, da vas skušnjava poterdi!“

Ta priprosti nauk je potolažil moža in jima pregnal vse dvojbe in skušnjave.

Ta dva redovnika pa nista bila edina, ki sta skusila, kako umé Lovrenec tolažbo in mir vlti v serce, katero begajo dvojbe in skušnjave.

Mej družimi ga enkrat povabi tudi vojvoda Parmski, da bi se posvetoval ž njim o zadevah, ki so mu težile serce. Seveda je ostalo tajno, kar sta se razgovarjala; pokazal pa se je vspeh očitno. Vojvoda, popred čmeren in otožen, je postal po teh razgovorih veder in vesel. S tem pa je ravno očitno pokazal, da je zadobil zopet dušni mir, ker je slušal modre svête p. Lovrenca.

3. Lovrenec sam je potreboval počitka, da njegove moči zopet okrevajo. V to si je zbral Benetke. Kaker hitro mu je po postnih pridigah bolezen dovolila zapustiti posteljo, napravi se na pot. Sprejeli so ga z veseljem in prav navdušeno. Veselje vendar ni trajalo dolgo. Komaj so po mestu zvedeli o prihodu svetnika, vže je počil glas, da ima v kratkem odpotovati, ker so ga zvolili za zastopnika na generalnem kapitulju, ki se bo sešel 1. julija v Rimu. Žalost pa je bila splošno še večja, ker se niso nadejali, da bi še kedaj imeli svetnika v svoji sredi.

Njegovi sobratje, ki so še bolj poznali njegove čednosti in jih znali ceniti, kaker drugi, prosili so ga sè solznimi očmi:

„Častitljivi oče, v letih ste; tudi ste si s trdom in delom za zveličanje duš nakopali hudo bolezen. Ne pozabite na nas; vernite se nazaj k nam, kaker hitro vam bo mogoče, da mej nami preživite zadnje dni svojega življenja; tukaj ste bili pre-rojeni v redovnika, tukaj naj počiva tudi vaše truplo.“

Lovrenec, ki je vedel, da se mu je dan življenja vže nagnil, reče smeje: „Vmerl bom v provinciji sv. Antona!“

Ta nejasni in dvoumni odgovor potolaži za.ujoče. Menili so, da govori o beneški provinciji, katero so imenovali „provincijo sv. Antona,“ ker je sv. Anton tu vmerl. Lovrenec pa je mislil Lizbono, ker je bil sv. Anton rojen.

Na svojem potu v Rim je prišel Lovrenec tudi v Padovo. Tukaj je svojemu prijatelju in tovarišu p. Ambrožu iz Florence prav jasno naznanil svojo bližnjo smert. Ta pobožni redovnik,

ki je bil več časa njegov spovednik, ga prosi pri odhodu, naj se kmalu verne nazaj, da bota svoja stara leta skupaj preživela v tem samostanu. Lovrenec mu odgovori: „Dragi prijatelj, na tem svetu se več ne vidiva. Podaj mi roko zadnjikrat! Ko boš pa zvedel o moji smerti, spominjaj se me pri oltarji!“ Te besede so tako osupnile prestrašenega prijatelja, da ni mogel spregovoriti.

Proti koncu meseca maja je prišel Lovrenec v Rim. Ni treba omenjati, kako so ga papež, kardinalji in njegovi redovni bratje sprejeli; naj omenimo le, da je bil samostan sv. Bonaventure vedno natlačen ljudi. Vsak je hotel videti „svetega kapucina“, kaker so ga sploh imenovali. Če tudi so Rimljani varčni v skazovanji časti, pa so bili vendar vsi navdušeni za svetnika. Tergali in rezali so od njegovega plašča in obleke koščke, ketere so hranili kot drage spominike. To bistrumno ljudstvo je slutilo, da ima svetnika zadnjikrat v svoji sredi. In ni se motilo.

Težko so dela taka in enaka skazovanja časti našemu svetniku; še večja pa je bila njegova žalost, ko ga je generaljni kapitulj zopet zvolil za generaljnega definitorja. — Ko je naš svetnik opravil svoje reči in menil, da ni več potrebna njegova navzočnost, prosi, naj sme iti v Napolj in od tod v svoje rojstno mesto Brindizi. Zdavnaj vže so ga sorodniki in meščanje nadlegovali s prošnjami, naj pride enkrat vendar v svoj rojstni kraj; saj je bilo vse mesto ponosno, da sme tako slavnega moža imenovati svojega rojaka. Pa take želje in prošnje bi svetnika ne bile nigdar pripravile na to pot. Vzrok, da se je vendar napravil v svojo domovino, je bil drugi.

Povod k temu popotovanju je dal bavarski vojvoda Maksimilijan, ki je bil prijatelj in velik častivec našega svetnika. Ta radodarni in pobožni knez je, da pokaže svoje spoštovanje do svetega meščana Brindiškega, dal sezidati v tem mestu z velikimi stroški nunski samostan in lepo cerkev na kraji, kjer je Lovrenec zagledal luč sveta. Redovnicam „kapucinkam“, ki so strogo živele po vodilu sv. Klare, sta se zdela samostan in cerkev prelepa ter so mislile, da se ne vjemata z njih vboštvom; zato so se branile preseliti se v novi samostan in sklenile ostati v starem, vže na pol razpalem. Vojvoda to sicer ni razžalilo, marveč je občudoval njih tankovestnost. Vendar je prosil Lovrenca, naj gre v svoje rojstno mesto, preišče stvar in poravna

zadevo. Ta prošnja je spravila svetnika v veliko zadrego; kraj, kjer je stal samostan, žalil je njegovo ponižnost; poslopje, vboštvu nasprotujoče, mu ni bilo po vsem všeč; tudi se mu je zdelo, da bo težko pregovoril redovnice . . . Mej tem ko je Lovrenec za protinom bolan ležal v Napolji, zapovedal je papež nadškofu, naj skerbi, da se nune preselijo v novi samostan. Ke bi lepa beseda ne zdala, sme rabiti tudi tudi silo. Ko so redovnice zvedele papeževo povelje, preselile so se brez vgovora.

Dva meseca je zaderževala bolezen Lovrenca v Napolji. Meseca septembra je zapustil mesto in šel v Kaserto, ne tolikanj zavoljo spremembe zraka, kaker da se odtegne ljudem, ki so ga vedno nadlegovali in se z zaupanjem zatekali k njemu v vseh potrebah; saj se jim je zdelo, da ima oblast čez smert in življenje.

Znamenito je, da so imeli celo koščki kruha, ki so mu pri mizi ostajali, zdravilno moč. Neka nuna je imela hude bolečine v zobeh. Sè zaupanjem sne košček kruha, ki je svetniku ostal. Kaker bi trenil, nehajo bolečine. Na ta čudežni dogodek je velela predstojnica razdeliti mej vse podložne te koščke. — Neka nuna je dala z roko zaničljivo znamenje, češ, da neče teh ostankov. Na enkrat čuti, da jej je roka ohromela. Se le potem je ozdravela, ko je zavžila drobtinico tega kruha, spoznala svoj pregrešek in prosila Boga odpuščenja zavoljo svoje nejevere.

Mnogi čudeži so se zgodili tudi po svetinjicah, ketere je blagoslovil naš svetnik. Ne more se človek dovolj načuditi, po kako različnih načinih je Bog poveličeval svojega služabnika.

V Kaserti je imel Lovrenec tihi mir, keterega je v Napolji zastonj pričakoval. Mogel je ves zatopljen v molitev le za Boga in samega sebe živeti. Iz te tihe samote ga je zopet poklical mej svet neki dogodek. Moral je še enkrat iti na kraljev dvor, da po svoji znani spretnosti poravna neke imenitne in važne zadeve. Moral je po božji previdnosti odložiti pot v svoje rojstno mesto. S tem je pa tudi njegovim rojakom splavalo po vodi upanje, da bi videli kedaj v svojem mestu moža, keterega je vse imenovalo „svetnika“

Križev teden.

Tri dneve pred vnebohodom imamo procesije, kaker veš blagovoljni bravec. Zvedel bi morebiti rad, kako so nastale te procesije; zastonj tudi ne bo, ako ti s to potjo povem, kaj in kako naj prosimo, da bo vslišal nebeški Oče naše prošnje.

Leta 469 po Kristusovem rojstvu je bilo na Francoskem zelo žalostno. Stiske in nadloge, požari in hudi potresi so napravili veliko škodo; zraven tega je nastala v deželi draginja in lakota, še celo divje živali so nadlegovale prebivavce. Na veliko noč, ravno ko so bili ljudje v cerkvi pri vstajenji, je začel goret kraljevi grad. Verni so derli iz cerkve gasit, da ne bi pogorelo celo mesto (Vienne), in sam škof, sveti Mamert, je ostal v cerkvi. Ko so drugi gasili, je on molil in Boga prosil, da bi jih rešil vseh teh nesreč in nadlog, in da bi bil bolj gotovo vslišan je tudi obljubil, da bodo imeli procesijo tri dneve. In glej! mej tem so ljudje ogenj pogasili in so se vernili v cerkev. Sveti škof jim na to pove, kaj je obljubil Bogu ako ga bo vslišal. Verni so obljubili škofu, da hočejo vse storiti, kar je obljubil Bogu, in se dogovorili, da bodo imeli te procesije tri dni pred Kristusovim vnebohodom. To obljubo so potem zvesto spolnjevali, vsmiljeni Bog jih je pa tudi rešil rev in nadlog. Svetega Mamerta so posnemali drugi škofje na Francozkem in poznej so se vpeljale te procesije po vsi katoliški cerkvi, kaker so še dandanašnji v navadi. Kaj pa je namen teh procesij?

V začetku so kristijani pri teh procesijah prosili Boga, da bi jih rešil ognja in potresa, draginje in lakote. To prosimo tudi še zdaj. Boga prosimo, da bi nam dajal potrebnega dežja in sonca in nas varoval hude ure, slabe letine, vojske, kuge in lakote. Pri teh procesijah so prosili v začetku ne samo telesnih dobrot, ampak tudi dušne. To želi tudi sveta cerkev še zmirom. Le poglej molitev, katero pojejo ali pa molijo pri procesiji. Litanije vseh svetnikov delimo na tri dele. V prvem delu molimo trojedinega Boga, da bi se nas vsmilil, in prosimo svetnike in svetnice božje, da bi za nas prosili Boga. V drugem delu prosimo Boga, da bi nas rešil vsega hudega na duši in telesu. Najprej prosimo, da bi nas rešil vsega hudega, potem pa naj hujšega, vsega greha; dalje božje jeze, nagle in neprevidene smerti, skušnjav hudičevih, jeze, sovraštva, vse hude volje, duha nečistosti, to je dušno zlo. Še le

potem, ko smo prosili Boga, da bi odvernili od nas vse hudo na duši, prosimo, da bi nas rešil tudi vsega hudega na telesu: treska in hudega vremena, šibe potresa, kuge, lakote in vojske. V tretjem delu litanij so dobrote, katere prosimo Boga. Naj prej prosimo dušne dobrote: da nam zanesi, odpusti, nas k pravi pokori pripelji, in potem še le telesnih: da sad zemlji daj in ohrani, prosimo te, vsliši nas.

Križev teden prosimo tedaj Boga naj prej česar potrebujemo na duši in potem še le kar nam je potrebno za telo. Tako nas je učil tudi Jezus Kristus, ko je rekel: «Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo priverženo.» (Mat. 6, 33.). Ako pa želimo biti vslišani, moramo lepo moliti in pa lepo živeti. Zakaj, gdor pobožno moli in kerščansko živi, sili tako rekoč Boga, da ga vsliši. Kaj pa dela, gdor lepo moli in gerdo živi? Kako more vslišati Bog tvoje molitve in blagosloviti tvoje delo, ko mej delom preklinjaš, o pravljaš, ali se pogovarjaš o nespodobnih rečeh? Kako more dati potrebnega dežja, ko so cerkve ob nedeljah in praznikih popoldan skoraj prazne, gostilnice pa napolnjene, kjer popivajo, igrajo in plešejo? Keder nastane pa suša, takrat se hitro oglasijo kristijani tudi te verste in pravijo: «O kako dober bi bil zdaj dež! Zdaj potrebujemo pohlevnega dežja, zdaj ljubeznjivega sonca.» Da bi sprosil dežja ali pa lepo vreme, opravljajo razne molitve in tudi procesije, nakladajo pa greh na greh in Boga žalijo. Bog naj bi jim dal vse, kar le poželijo, hitro, kaker usta odprejo. Ali se moremo čuditi, ako nas Bog pusti terkati in terkati, preden nam odpre in naše prošnje vsliši? Moli tedaj pobožno in tako tudi živi. Ako boš ti zmirom lepo molil in lepo živel, bo tudi Bog spolnjeval, kar je obljubil: «Prosrite in se vam bo dalo.» Luk. 11, 9.

— A. —

P. Oton Skola,

apostoljski misijonar Indijanov v severni Ameriki.

(Dalje.)

V.

Še tri leta je oskerboval naš misijonar mej Očipve-indijani ob Gorenjem jezeru misijonske postaje v Lapoéntu, Fondilaku in

Grandportazi. Svoje delovanje je opisal v dveh sporočilih „družbi sv. Leopolda.“

Dne 12. novembra 1850. leta je pisal mej drugim tako : „Preden kaj spregovorim o svojem misijonskem delovanji, naj mi bo dovoljeno povedati nekaj malega o misijonu Friderika Barage, generaljnega vikarja mišigenske škofije. Njegova misijonska postaja v Lanzi (L'Anse) se prav lepo razcveta. Vže leta 1845 sem videl nad 20 hišic, ketere je postavil za Indijane. Vse so jednake velikosti, nekako 12 črevljev dolge in 8 črevljev široke. Ker je mej tem časom veliko Indijanov prejelo sv. kerst in je zdaj ondi 42 indijanskih družin, pomnožilo se je tudi število hiš. — Saj Indijani spoznavajo na njih veliko tolažbo velik razloček mej poprejšnjim in sedanjim srečnim stanom. Dobro spoznajo, kako nesrečni in revni so bili v svojem malikovavstvu. Slabo oblečeni so bili, lačni in izpostavljeni vsem nezgodam slabega vremena. Zdaj pa žive mirno v svojih hišah ter si ko izobraženi ljudje služijo svoj vsagdanji kruh z delom svojih rok. Veseli človeka, ki sliši, kako ti Indijani s priprostimi izrazi hvalijo Boga za dobroto, katero jim je prinesla sv. vera. Tudi družba zmernosti, ki dela toliko dobrega po vsej Ameriki, razširja se prav zelo mej temi Indijani in donaša naj lepšega sadu.“

Potem omenja, da ga je Fr. Baraga vže večkrat obiskal, leta 1847 pa tudi Frančišek Pirec in pater Šoné; to je bilo ob času, ko so se tukaj zbrali Indijani, da dobodo izplačano odškodnino za odstopljene dežele.

„Tisto leto (1847) smo po privoljenji gosp. Fr. Barage v La-poentu tudi postavili križev pot, keterega sem sam blagoslovil. Prav slovesno smo obhajali to pobožnost, ki je zelo genila divjake....

Gospod Baraga je od 1835 l. do mojega prihoda sem (4. okt. 1845) tukaj kerstil 753 Indijanov. Z božjo pomočjo sem to Kristusovo čredo pomnožil do današnjega dne za 296 duš; torej je v kerstnih bukvah vpisanih 1049 kerščencev. Na največo tolažbo mi je, ko vidim, kako se trudijo novokerščeni, da ohranijo kerstno nedolžnost.

Vlada je namerjavala letos vse Indijane te in sosednih misijonskih postaj potisniti dalje proti Misisipu; pa sredi leta je vmerl predsednik Zaharija Taylor, in mesto njega je bil izvoljen drug predsednik (Dr. Franklin Pierce). Zavoljo poznega letnega časa niso izveršili postave. Vender bodo imeli svoj shod, kateri

je bil do zdaj v Lapoentu, letos Indijani v Olák-dü-Sábelj (Au Lac du Sable), ki je kakih 200 milj od tod. —

Proti koncu meseca junija t. l. sem imel misijon v Fondilaku. Prav priserčno so me sprejeli kristijani, kaker tudi divjaki, in mi v znamenje prijaznosti stiskali roko. Pervi so me klečé prosili blagoslova, drugi pa so se mi prijazno smehljali. Tudi tem sem s prijaznim smehljajem vernil pozdrav.

Moja prva pot je bila bolnikom, ketere sem spovedal, potolažil in jim sv. zakramente podelil. Mej dnevom sem imel vedno obiskovavce, verne in divjake. Verni so mi pripovedovali po svoji piéli zmožnosti o svojih bolnikih, pred kratkim vmerlih, o kerščenih, če žive natanko po veri ali ne, če znajo potrebne molitve in o potrebi nauka za prvo sv. obhajilo, o raznih pobožnih vajah in petji, o molitvi sv. rožnega venca i. t. d. — Divjaki pa, kot otroci proste nature, so mi tožili, da nimajo tobaka, keterega bi tako radi kadili, da terpe pomanjkanje in lakoto; pripovedovali so mi o ribištvu, o plači, ki jo imajo dobiti od vlade, o divjakih, ki živé daleč v gozdu, pa bi tudi radi slišali misijonarja in se dali kerstiti. in več jednacij reči.

V Fon-dü-Laku še ni cerkve. Zato sem moral opravljati božjo službo v leseni koči. Vse potrebno za altarno opravo sem prinesel seboj. Pred vsem pa je bilo treba še zadelati razpoke ob stenah in popraviti slabo streho, ki je kazala velike luknje. — V ta namen so prišli dobri ljudje iz okolice in prinesli volnene robe, pisanih slamnatih preprog in širokega skupaj sešitega brezovega lubja. S temi rečmi so prepregli od dima černo steno nad oltarjem in okoli njega. Tudi so si od kupčijske hiše izposodili zvon, ki je tehtal kake tri cente in ga obesili nad kapelo. S tem sem vabil vsaki dan ljudi k božji službi. Pa vkljub vsi tej previdnosti je dež premočil streho in mi pokvaril mnogo reči na oltarji.

Verni divjaki so se prav pridno zbirali vsako jutro v cerkvi in prav pobožno molili. Pogostokrat so mi izražali svoje serčno veselje in srečo, da imajo mašnika v svoji sredi in morejo biti pri božji službi. Prav vesel sem bil, ker so pogostokrat hodili k spovedi in sv. obhajilu; tudi potrebnih molitev so se prav marljivo učili; dà celo po 60 in 70 let stari Indijani so hodili vsaki dan se učiti potrebnih molitev. Vsako jutro pred mašo sem molil zbranim jutranjo molitev v indijanskem jeziku, potem pa z mladino, branja večšo, zapel kako pesem. Mej sv. mašo so molili

P. OTON SKOLA,
apostoljski misijonar v Severni Ameriki.

Rojen 3. listopada 1805 v Novem mestu,
vmerl 24. malega travna 1879 na Tersatu.

rožni venec. Po maši sem učil mladino kerščanski nauk in pripravljaj nekatero za sv. kerst, druge pa za prvo sv. obhajilo.

Včasih sem obiskal tudi divjake po njih indijanskih kočah; govoril sem jim o potrebi sv. kersta in o spoznanji pravega Boga, ki je v nebesih i. t. d. Pazljivo so me poslušali, in nekateri so mi tudi obljubili, da se bodo dali kerstiti.

Ostal sem v Fon-dü-Laku tri tjedne, in kerstil 16 divjakov, ki so z velikim hrepenenjem prejeli sv. kerst. Priporočil sem novo kerščene njih pobožnim kerstnim botrom, naj jih dalje uče resnice sv. vere, pa tudi pazijo, če bodo živeli po veri.

V družbo treznosti sem sprejel 14 oseb; v Lapoentu imam 157 vpisanih. Vsi so se zavezali, da se bodo zderževali vpijanljivih pijač, kaker vina, žganja in družih tacih. Udom je dovoljeno piti le čisto vodo in kuhane pijače, ki niso vpijanljive. Le redko kedaj se prigodi, da se kedo proti temu pregreši. Če se zgodi, precej pride k mašniku in se obtoži svojega pregreška in na novo obljubi zmernost. Pošljem ga navadno v cerkev, naj se priporoči božjemu varstvu. Veliko dobrega donaša družba zmernosti v mojem misijonu v moralnem in gospodarskem oziru, kaker tudi po vsi Ameriki. S tem pa ne namerjavam v to družbo vabiti ljudi, ki žive v daljnih deželah Evrope, ker to tudi ni v moji moči. Hotel sem to le omeniti, ker se je godilo v Ameriki, posebno mej Indijani, toliko pijančevanja in zapravljivosti, da so prišle cele rodovine v največo revščino in bedo; godili so se vmori in druge hudobije; tudi je bilo pijančevanje najhujša ovira spreobrnjenju. Zdaj pa, hvala Bogu! ne vidiš tacih hudobij mej vernimi Indijani!“

Proti koncu opisuje še stan katoliške cerkve v „Združenih deržavah.“ Če primeriš, le eno desetletje proti drugemu, kaže se velik napredek. Tako je bilo l. 1840 tamkaj še samo 16 škofij, 17 škofov, 482 mašnikov, 454 cerkva in kapelj in 13 semenišč. — To leto (1850) pa je vže 30 škofij, 27 škofov, 1081 mašnikov, 1073 cerkva in 29 semenišč.

Škofija Miljvokijska, v kateri je bil naš misijonar, je bila ustanovljena 1843. leta. Pod spretnim vodstvom škofa Jan. Heny-a je hitro napredovala.

Omenjenega leta je imela 35 cerkev s kapelami vred, 45 mašnikov in 8 bogoslovcev. Pod škofovo oblastjo ste v deržavi Viskonzin dve indijski misijonski postaji, t. j. otok Lapoént sv. Jožefa s Fond-dü-Lakom, Rivière aux Tourtres in Lac du

Sable. Divjaki teh misijonskih postaj so očipve-indijanskega debla. Druga misijonska postaja je sv. Frančiška Ks. mej Indijani memonijskega debla, mej katerimi je pozneje deloval naš misijonar.

V Združenih deržavah je pa t. l. 24 škofij, 3 nadškofije in 2 apost. vikarijata. Katoličanov je v severni Ameriki 1,233.350. Škofija Milwaukie šteje 65.000 katoličanov.

Od leta, ko je pisal p. Oton to poročilo, šlo je v večnost 40 let. Letos je tudi stoletnica, kar je bila v Zedinjenih deržavah severne Amerike vstanovljena cerkvena hierarhija; za to je izdal kardinalj-nadškof Gibbons posebno okrožnico, v kateri opisuje napredek katoliške cerkve v teh deržavah. Ta napredek se najbolj sprevidi, če primerjamo številke te okrožnice z onimi našega misijonarja. Dandenes je v Zedinjenih deržavah 9 milijonov katoličanov, 13 nadškofij, 71 škofij, v katerih dela 8000 mašnikov. Cerkev je 10.000, 27 semenišč in 650 višjih šol. Verh tega je 3100 verskih (farnih) šol in 520 bolnišnic in družih dobrodelnih zavodov. V spomin stoletnice bodo letos odperli v Vašingtonu tudi katoliško univerzo ali vseučilišče. Istinito lep napredek v sto letih! —

Proti severozahodni strani od Mišigenske deržave se razprostira obširna, lepa in rodovitna pokrajina Minesota. Tukaj je živelo o tem času še do 110.000 divjakov rodú Očipve in Siu-indijanskega. Vlada je kupila od Indijanov to deželo leta 1849. Zemlja je jako rodovitna in zdravo podnebje. Nikoli ni tu kužnih bolezní, kaker na jugu. Zaraščena je z gozdi, mej kateri se razprostirajo obširni travniki. Vsa dežela pa je napolnjena z jezeri, prepasana z rekami in studenci. Vsaki naseljenec je dobil od deržave 160 oralov zastonj. Seveda mu jo je bilo treba obdelati. Kmalu se je naselilo po teh krajih mnogo ljudij raznih narodnosti. Tudi mnogo Slovencev je tam. Vsa Minesotska pokrajina obsega 215.907 stírjaških kilometrov.

Sedmi cerkveni zbor v Baljtimoru je leta 1849 vstanovil za to prostorno deželo lastno škofijo s sedežem v St. Pavlu. Apostoljski sedež je imenoval l. 1850 Jožefa Kretina za prvega škofa. V njegovi škofiji je bilo še nad 50.000 divjakov; tudi nekaj misijonskih postaj, ketere je oskerboval naš misijonar, je prišlo pod oblast novega škofa. Imel pa je v svoji obširni škofiji leta 1852 le sedem cerkev in deset mašnikov, keternih polovica je delala mej belimi, druga mej Indijani. Ti In-

dijani so bili veliko bolj divji ko Otava-Indijani po Mišigenski pokrajini. P. Oton je vže pet let tem divjakom oznanjeval sveto vero. Svoje vspehe nam je naznanil v svoji ponižnosti le prav pičlo.

O njegovem delovanji mej Očipve-Indijani od leta 1850-1853. nisem dobil družih virov, kaker le edno pismo misijonarja Frančiška Pirca, ki je šel precej v novo vstanovljeno škofijo, češ, za civilizirane Indijane. kaker so že bili v njegovi dotedanji postaji Krivem drevesu, se bo vže dobil namestnik. Vstanovil je misijonsko postajo v Krovingu.

Dne 19. decembra 1852. leta je pisal iz Krovinga našemu misijonarju mej drugim tako: „Na veliko svoje veselje sem prejel prelepo Marijino podobo. katero je naslikala Vaša spretna roka, kaker tudi bukvice. manjše podobe in svetinjice. Prav priserčno hvalo za poslano reči. Rad bi Vam s čem nasprotno postregel, ke bi mi bilo mogoče.

Marijino podobo sem djal precej v altar; druge reči pa mi kaj prav hodijo za kerstna darila. Ob enem me pa spominjajo dobrotljive roke, ki mi jih je poslala.

Moja misijonska dela mi gredo prav dobro iz pod rok. Vender sem si po prehlajenji nakopal hudo bolezen, ki me tare vže 16 dni. Denes sem nekoliko boljši. Oj, kako težko je za mašnika v bolezni biti tako dalež v samoti! Mislil sem si, rad sem bolan za pokoro, da bi le pri sebi ali blizu imel sobrata, ki bi me, ko se približa smert, privedel sè sv. zakramenti in mi zatisnil oči.

Škof Kretin Vas pričakuje v svojo škofijo, in jaz v svoj misijon. Vresničite ta namen, če je božja volja. . . . Plačilni shod z Indijani je ravno zdaj končan; pa žalibog v tako nepriličnem času, da so vbogi Indijani od lakote in mraza skoraj poginili. Menim, da jih mora mnogo na poti proti domu vmreti.

Onim ki niso prišli po plačilo, prihranili so denar in drugi živež, da ga dobé na spomlad. Če imate priliko, sporočite to mojim vbogim divjakom v Grand-Portaži.

Pišite mi kaj o priliki. Če ste dobili kako pismo s Kranjskega, sporočite mi novosti. Sam vže dve leti nisem dobil nobenega pisma. Saj pač vže veste, da je Dr. Franklin Pierce izvoljen za predsednika „Združenih deržav.“

Iz tega pisma je razvidno, da bi bil škof Kretin rad privabil in obderžal našega misijonarja v svoji novo vstanovljeni

škofiji. Saj je bil v svoji priprostosti tudi pravi ljubljenec Očipve-Indijanov, kaker ga Fr. Baraga večkrat imenuje.

V 26. zvezku svojih naznanil prinaša družba sv. Leopoldja o p. Otonu to-le :

„Najbolj proti severu ležeča misijonska postaja Miljvokijske škofije je L a p o e n t sv. Jožefa ob Gorenjem jezeru. Tukaj misijonari v vinogradu Gospodovem g. p. Oton Skola, iz reda sv. Frančiška. Dne 22. sept. 1853. leta je družbi poslal to-le poročilo o svojih misijonih.

Lepi otok Lapoent je še vedno v onem cvetočem stánu, kaker je bil. Živi na njem še nekaj čez 300 Indijanov. Mnogo Indijanov pa se je letos vže izselilo v Ortonagang, Lac de St. Croix, in po družih krajih, da si poiščejo dela.

Ker pa se vedno sliši govorica, da bodo morali Indijani zapustiti ta otok, sklenili so tukajšnji Indijani izvzemši dve ali tri družine, preseliti se v severne kraje, v Fondulak, in v Elj de Korbó (Aile des Corbeaux), da si tam postavijo hiše in prično obdelovati polje.

Svoje misijone pa oskerbujem po tem redu: Ob nedeljah kerščujem novo spreobrnjene prav slovesno po popoldanski božji službi. Navadno ostanejo še vsi verni po večernicah pred cerkvenimi vratmi, da so pričujoči pri kerstnem obredu. Prav mirno, pazljivo in pobožno sledé tem obredom.

Otrok je bilo tukaj veliko manj rojenih, kaker druga leta; zato so pa število nadomestili odraščeni, katerih sem to leto 46 kerstil. Ves čas, kar oskerbujem ta misijon, sem kerstil 401 Indijana. Vsaki tjedem pa se še množi število tistih, ketere je božja previdnost izvolila, da postanejo po sv. kerstu deležni večnega izveličanja.

Veliko moč na tako rodovitno spreobračanje divjakov ima gotovo pobožnost in goreča molitev mojega preč. škofa Jan. Martina Henni-ja, ki si je za katoliško cerkev pridobil zaslug, katerih pero ni v stanu popisati. On je pravi zgled v resnici pobožnega in apostoljskega škofa, ki kaže nevtrudljivo skerb za misijonarje. Tudi mene hoče imeti nekoliko bolj v sredo svoje škofije, trikrat do petkrat na leto mi piše; iz pi sem veje le ljubezen in krotkost. Pred dvema leti je pričel zidati stolno cerkev; letos je bila dodelana. Prečastiti škof Henni je povabil vse mašnike svoje škofije, naj se vdeležé slovesnosti posvečanja stolnice. Tudi mene je povabil k tej slovesnosti, ki se je godila

dné 31. julija t. l. Rad bi se bil vdeležil; pa sem imel ob tem času ravno misijon v Fondilaku. Ko sem prišel domov en mesec pozneje, sem našel še le škofovo povabilo.....

Potem opisuje naš misijonar ob kratkem to lepo slovesnost.

Nigdar, — piše dalje, — še ni videlo mesto Miljvoki, kterege pred 30 leti še ni bilo, take slovesnosti, nigdar še ni imelo v svoji sredi toliko cerkvenih knezov Naj omenim še napredek škofije v treh letih. Letos šteje škofija 72 mašnikov, ima vže 99 cerkva, 55 misijonskih postaj in 87.000 katoličanov.

Naj mi bo dovoljeno še nekaj omeniti o svojem misijonskem vspehu v Fondilaku, kjer sem bil ves mesec. Vže lansko leto mi je dal oblast za to Minesotski škof Jožef Kretin.

Dne 7. junija sem se odpeljal iz Lapoenta v čolniciu iz brezovega lubja. V njem je bila še edna družina z več otroci. Vseh skupaj nas je bilo v čolnu 10 oseb; poleg tega pa še vsa naša potrebna popotna priprava. Čolnič je bil slab in imel na dnu vedno polno vode. Verh tega pa je še tudi deževalo in hud vihar je metal čolnič semtertja po širokem jezeru. Vender smo prišli v teku jednega tjedna 96 milj daleč. Po velikih težavah in nevarnostih sem prišel srečno v Fondilak dné 13. junija.

Ves čas svojega tukajšnjega bivanja sem porabil v dušni prid svojega bližnjega s pridigami, spovedovanjem in pripravljanjem za sv. kerst ali pa pervo sv. obhajilo.

Nihče v Fondilaku ni znal, da jih bom letos obiskal. Ko sem pa ob omenjenem dnevi stopil iz čolna, obsula me je množica Indijanov, čakajoča me na obrežji. Vsi so mi prijazno podajali roke in me pozdravljali. „Dobro došli, oče, dobro došli! Nismo vedeli, da pridete denes; zato nas pa še toliko bolj veseli!

Precej me je peljal neki mitif (poluindijan) po imenu Frančisek Russain, ondotni prekupovalac, v svojo hišo. Precej so priredili dve prostorni izbi; jedna mi je služila za kapelo, druga pa v stanovanje.

Kmalu po mojem prihodu stopi v mojo izbo najvišji glavar ondotnih Indijanov, Kingob po imeni, ki je bil vže kerščen. Veselo me pozdravi in mi reče, naj grem hitro k nekemu mladeniču, ki je nevarno bolan in zelo hrepeni po sv. kerstu.

Ko sem stopil v kočo iz brezovega lubja, kjer je ležal bolnik, rekli so mi njegovi stariši, ki so bili še ajdje, da jim je v jutru dné mojega prihoda rekel: „Vidim iti iz Lapoenta černo-

suknjarja z neketerimi naših ljudi v brezovem čolniču. Kmalu bo prišel sem. Želim, da bi me kerstil.“

Te besede je rekel bolni otrok svojim starišem. Ker pa Indijani jako radi verjamejo svojim bolnim otrokom, šli so gledat na breg jezera, kjer so me lahko od daleč videli.

Vender nadjanje tega bolnika ni bilo prazno, ampak resnično. Ker je tolikanj hrepenel po sv. kerstu, zdi se človeku, da je bil čeznatorno razsvitljen, preden je prejel luč sv. vere po svetem kerstu.

Bolnik je ležal kaker v nezavesti. Premišljeva je sem stal poleg njega. Stariši mu rekó: „Glej, tukaj černosuknjarja, katerega si videl v duhu; prišel je, da te kersti, ker si tako hrepenel po njem!“

Bolnik me je debelo pogledal. Še je bil pri zavesti. Govoril sem mu nekaj tolažljivih besed o potrebi in milosti sv. kersta za večno življenje, kaker mi je čas in okoliščina pustila. Po tem kratkem nauku sem ga kerstil na veliko veselje.

Ker mi je pa Bog dal dar očipve-indijanskega jezika, porabil sem to priliko in zbranim divjakom v njih materinem jeziku razložil nauk o sv. kerstu, in jim še rekel: „Glejte, moji prijatelji, kako je. Veliki duh je dal temu dvanajstletnemu mladeniču dar, da je v duhu vidil moj prihod, če tudi me v svojem življenji še ni nigdar videl. S tem vam je Veliki duh hotel odpreti oči, da bi spoznali pravega Boga ter zapustili svoje malikovavstvo in verovali v edino pravega Velikega duha, ki prebiva v nebesih. Kedor želi, da bi bil kerščen, kaker je želim ta bolnik, pride mu Bog sè svojo milostjo na pomoč, razsvetli ga, sprejme za svojega otroka in po smerti vzame v nebesa, kjer je večno veselje. — Kedo iz mej vaših malikovavskih glumačev in vedeževavcev bi vam bil mogel povedati, da bom denes prišel k vam? Gotovo nihče! Glejte ta nedolžni mladenič pa je rekel, ker mu je razodel Veliki duh. Slušajte me torej in dajte slovo svoji slepoti.“

Po tem nagovoru sem se poslovil od staršev in divjakov v koči. Bolnik je živel še štiri dni, potem pa je izdihnil svojo nedolžno dušo v roke svojega stvarnika.

K pogrebu so prišli vsi verni, kaker tudi nekerščeni Indijani te okolice. Na njegov grob so postavili belo banderco za znamenje, da je vmerl v kerstni nedolžnosti. Njegova mati je glasno jokala na grobu svojega sinka.

Drugi dan po pogrebu pa pride mati k meni in me prosi, naj tudi njo kerstim. Neizrečeno sem bil tega vesel; zato sem jej rekel, da jo bom rad kerstil, pa ne precej; poprej se mora naučiti potrebnih molitev in družega nauka o sv. kerstu. Hodila je po dvakrat na dan k nauku. Pervo nedeljo pa sem jo kerstil z nekaterimi drugimi divjaki vred. Vsa občina je bila zbrana pri tem obredu na njih veliko veselje.

Precej prvo nedeljo po svojem prihodu sem 11 otrok in odraslih po sv. kerstu pridružil božji cerkvi; vsako nedeljo sem jih nekaj kerstil. V teku jednega meseca, kar sem bival v Fondilaku, pripeljal sem 23 Indijanov z božjo pomočjo po vodi in in božji besedi k njegovi izvoljeni čredi.

Vsaki dan je bila pri sv. maši kapela in izba polna pobožnih kristijanov. Vže pri prvi pobožnosti sem se začudil veliki množici. Pri svojem odhodu iz Lapoenta sem mislil, da bom le pičlo število kristijanov našel doma. Se bolj sem se čudil, ker sem videl dve uri hoda od Fondilaka pri vhodu v jezero veliko kerščanskih Indijanov razgrinjati mreže, da bi ribe lovili.

Pervi popoldan sem postavil altar s pomočjo hišnega gospodarja, kateremu je bilo to delo ljubše, kakor še tako velik zaslužek mej svetom. Najprvo je bilo treba od dima zakajene stene prepreči s pisanimi preprogami od slame, katere Indijani sami pray umetno izdelujejo. Tudi tla so pogernili z enakimi preprogami. Okoli altarja so preproge pokrili z belo volneno tkanino, katero so prinesli iz prodajalnice. Na vrh so stene opletičili še s pisanimi trakovi in postavili dolge klopi in stole, da so na njih sedeli ali pa klečali. Sam pa sem vzel iz svojega zaboja lep križ, podobo v lepem okviru in več manjših tablic, katere sem sam naredil in razobesel ob stenah. Na altar sem postavil še druge reči, ki so potrebne za božjo službo, in kapelica je bila narejena.

Vsaki dan po drugem znamenji se zvonom se je pričela jutranja pobožnost s kako pesnijo v indijanskem jeziku in jutranjo molitvijo, in potem je sledila sv. maša. Po sv. maši sem učil mlade in stare Indijane, mej temi so imeli neketeri vže 60 do 80 let, razne molitve po njih zmožnosti in potrebi in tako pripravljaj za vreden prejem sv. kersta. Popoldne sem učil vže kerščene Indijane in jih pripravljaj za prvo sv. obhajilo. Vsako sredo in petek se je kerščanska občina zvečer zopet zbrala k božji službi. Pobožnost se je pričela zopet s kako sveto pesnijo.

potem je bila pridiga v indijanskem jeziku in za sklep nekaj molitev. K večerni molitvi so se verni natanko zbirali vsaki dan, in več Indijanov je pristopilo vsaki teden k mizi Gospodovi. Nekako osem oseb je šlo pervikrat k sv. obhajilu, mej temi dve Indijanki, blizu 90 let stari. Zavaljo starosti in slabega uma ju nisem mogel nobene molitve dobro naučiti, če tudi sem se dolgo trudil. Ker ste pa vedno nosili rožnivenec, častno znamenje sv. vere in nju pobožnosti, in v vsem kazali otroško priprostost in nedolžnost, vzel sem svoj rožni venec v roko in ju jel učiti kratke zdihljeje, ketere naj vsaki dan ponavljate, prebiraje jagode na rožnem venci. Ti zdihljeji so bili n. pr. „Moj Jezus, ljubim te! Jezus, usmili se me!“ ali „Moj Bog, grešila sem, usmili se me!“ i. t. d. — Tudi take kratke zdihljeje sem jih moral po več ur učiti. „O, o“. — ste mi rekli slednjič, — „to si bove pa vže zapomnili.“

Dne 17. julija, ravno nedelja je bila, sem imel srečo v Fondilaku sniti se z gorečim misijonarjem zgorenjih pokrajin, g. Franciškom Pircem, s katerim sva si vže več časa dopisovala. Neizrečeno sem bil vesel njegovega prihoda. Skoraj pol noči sva se razgovarjala o misijonskih zadevah. Prav iz serca sem zahvalil božjo previdnost, da mi je poslala v tolažbo in v spodbujbo vsaj za nekaj trenutkov tega ljubeznjivega moža. Drugi dan sem se prav priserčno poslovil od njega.

To nedeljo sem tudi končal svoj misijon v Fondilaku. Imel sem še nekatere pripravljene za sv. kerst, ki bi bili imeli priti to nedeljo. Ker pa so videli na eukrat dva černosuknjarja, zadržala jih je nekaka sramožljivost.

Pa ljubi Bog, ki tudi mene nevrednega grešnika ne pozabi, pripravil mi je še drugo dušno veselje. Mati omenjenega mladeniča, ki je tolikanj hrepenel po sv. kerstu, pripeljala mi je še mlajše tri otroke, naj jih kerstim. Veselega serca sem jih sprejel po sv. kerstu v naročje katoliške cerkve. Tndi oče je želel prejeti kerst, pa za to ni bilo več časa. Drugi dan sem se vernil nazaj v Lapoent in prepustil nauk g. Pircu, ki je nekaj dni tam ostal in jih zopet mnogo kerstil.“ —

Tako nam je opisal naš misijonar svoje osemletno težavno pa blagonosno delavnost mej Očipve-Indijani. Nadaljeval je znani in sloveči misijonar g. Pirec, ker so po novi vredbi škofij prišle te misijonske postaje v duhovno oblast Minesotskega škofa. Rad bi bil zvalil p. Otona k sebi. Ali tudi v Viskonsinski

škofiji je živel ob zapadnih bregovih Mišigenskega jezera in po prostornih gozdih še veliko Indijanov-ajdov. Kazali so dobro voljo, da bi radi sprejeli katoliško vero in ž njo pravo omiko.

Škof pa ni imel sposobnih misijonarjev, večjih indijanskega jezika. Navadno se misijonarji ne slovenske narodnosti nočejo ali pa ne morejo naučiti indijanskega jezika. O tem se vže bridko toži Baraga pisoc: „Brez znanja indijanskega jezika ni mogoče imeti ljubezen do Indijanov. Kdor sam ne ljubi, ta si tudi ljubezni pridobiti ne more.“ Tudi divjaki ljubijo svoj jezik in radi poslušajo tistega, ki jim razlaga resnice sv. vere v materinem jeziku. Zato je škof tudi gledal, da ohrani v svoji škofiji misijonarja, ki je vmel z divjaki po domače govoriti.

Mej temi Indijani hočemo spremljevati še nekaj let po njegovih misijonskih potih našega „ljubljenca Indijanov.“

(Dalje prih.)

Sveti rožni venec.

(Dalje.)

V 14. in 15. stoletju so Evropo obiskovale velike in hude stiske. Zato so se zbirale družbe, ki so si nakladale posebno dolžnost, da bodo rožni venec molile skupaj in očitno. Iz teh družeb je nastala bratovščina rožnega venca, in papeži so jo obdarovali skoro z neštevilnimi odpustki. Kaj je dandenes skupna in očitna molitev katoliškega ljudstva v hiši božji, v obhodih, na romarskih potih? Ali ni rožni venec? Keder iščejo po Marijini priprošnji pomoči in rešenja v splošnih ali posebnih zadevah in potrebah, katerega pomočka se poslužujejo? ne li rožnega venca? Ali je nevarnost, v kateri bi se zatekali k Mariji, pa da ne bi je v sercu in z ustni pomoči prosili z molitvijo rožnega venca? Kedo more šteti, ne pravim, duhovnih in telesnih dobrot, ampak čudeže, s katerimi je Marija poplačevala posamezne, cele družine, občine, ljudstva, ker so jo zaupno častili z rožnim vencem? Ni katoliške dežele, ni skoro mesta, ne gore ne doline, da ne bi bilo spominikov, pričajočih svetu, da so bile verne molitve prečudno vslišane.

Sv. rožni venec je dan cerkvi in njenim otrokom ko branilo

in rešilo soper nevero in zmoto, soper nenravnost in izpridenost, soper vse časno in večno hudo.

Če primerjamo v tem čas sv. Dominika z dandanašnjim, kako grozno sta si podobna! Tudi dandanašnji se oznanja Kristusov nauk, tudi denes nosijo resnico svete vere s prečudno gorečnostjo na vse kraje sveta: ali tudi apostolji brezverstva in zmote, popačenosti in hudobnosti, tudi oni opravljajo na vseh krajih delo zapeljevanja, ter resnico presukujejo, predelujejo, pačijo, zasramujejo, zametujejo. Tudi v naših časih so mogočno povzdignili glas škofje, ti pravi nasledniki apostoljev, in namestnik Kristusov je večkrat opominjal, svaril, prosil, podučeval. Toda vse te glasove učenikov in očetov ljudstev terdoglavi in nepokorni in hudobni presoajajo, zametujejo, smešijo, zaničujejo. Tudi v naših dneh se dele sakramenti sprave z Bogom, s katerimi se duše rešujejo in posvečujejo: ali kolika vnemernost, neverna merzlota odganja mnoge kristijane, da jih celo ne prejemajo, mnoge, da jih le poredkoma, in koliko jih je, ki še ono malo gorečih kristijanov, pisano gledajo, se jim posmehujejo, ki jim gorečnost očitajo in v hudo štejejo! Stare zapovedi božje veljajo še zmirom, takisto zapovedi svete cerkve: nedelje in praznike posvečevati, dajati Bogu, kar je božjega — ali vedno večje je število veromertvih, katerih pri božji službi ni videti, kateri dajo pohujšanje, če pridejo, kateri Bogu posvečene dneve oskrunjajo z razuzdanostjo, kateri svete dni pokore onečaščujejo z nezmerčnostjo in požertnostjo, še očitno, ker so sami meso postali. Še zmirom je stara cerkev Kristusova in njeno sveto duhovništvo: a vedno groznejše narašča tok strasti in hudobe, ki se zaganja v Petrovo skalo. V nekaterih deželah preganjajo škofe in mašnike, pode jih od njihovih čred; ropajo premoženje cerkvam in samostanom s pravico zlobe. Razberzdani otroci, nepokorni in termoglavi, delajo nečast in sramoto svoji materi, cerkvi, psujejo njene služabnike, doprinašajo hudodelstva in pregrehe soper kerščansko nravnost, celo soper najsvetejše vezi narave, kar bi bilo še pri poganih sramotno in ostudno. Verhu tega se razširja nevera, malomarnost v verskih rečeh, izpridenost, ljubezen do nevarnih priložnosti se vsemi zapeljivimi pomočki, razširja se z besedo in dejanjem in s tiskom tisočero pomnožuje.

Tako je po mestih in po kmetih. Težavno se varuje nedolžnost in čednost, bolj na skrivnem. Ta kuga se vdomačuje

celo v kerščanskih družinah, tako da pošteno in npravno življenje na zemlji ne bo imelo varnega prostora.

Časno hudo pa, katero stiska narode, tlači do smerti, velike kazni in vědne šibe božje zavoljo nevere in nemarnosti, zavoljo hudodelstvi, ki se počenjajo soper Boga, soper Kristusa, soper sveto cerkev, zoper vse kerščanske razmere, zoper kerščansko družino, soper nedolžnost in čednost, soper resnico in pravico, da je našemu času res užgano znamenje laži in krivice: to časno hudo ruši, razdeva, pustoši vse vire časnega blagostanja, in nobena modrost sveta, nobena moč človeška ne more pomagati ali svetovati.

Kje bomo našli pomoči in rešenja? Ah ljudje kaker da ne čutijo te grozovitne nesreče: žive brez Boga, brez vere, brez čednosti, brez poštenja, zatopljeni v posvetno, zakopani v pozemeljsko. Trume velikega vsakedanjega ljudstva mislijo le na to, da bi kaj pridobili, kako bi se dalo največ zaslužiti, pošteno ali ne, vse eno. Mislijo le, da se časno preskerbe, na minljive časti, na prazno omiko, na zunanjo izobražnost, na votlo znanstvo, na vžitke življenja: serce pa, obstavljeno s trojnim železnim zidom: s poželenjem mesa, poželenjem oči, napuhom življenja — tako serce redko več čuti višo, plemenitišo, svetejšo potrebo. Celo šib božjih, vidnih, slišnih, čutnih, ki nas že več let hudo teže, ljudje ne vidijo in ne slišijo; tožijo in tarnajo le o slabih letinah, o naravnih nesrečah, o hudih časih, ne da bi mislili na višo vlado nad nami, na premodrega Boga, in da ga je treba častiti, bati se ga, ter ga ljubiti. Zategadel se tudi ne vračajo k Bogu, ne spravljajo in ne pomirjajo se z njim, zato tudi ni nobene pomoči od Boga, ki edini more še rešiti. — Taka je podoba današnjega časa v verskem in družbenem oziru, ki nam jo kaže vsakdanje življenje po vsem svetu.

(Dalje prih.)

Zahvala za vslišano molitev.

Od Sv. A n e, v Slov. goricah.

Bil sem že več časa v velikih skerbah zavoljo mojega stanu, in nisem mogel na nobeden način se pomiriti, ker nisem vedel v kateri stan da me Bog kliče. V tej veliki zadregi se

obernem poln zaupanja, in s vso gorečnostjo, k sv. Antonu Padovanskemu, opravljam devet torkov pobožnost k njemu, dam tudi sv. mašo služiti njemu na čast, in obljubim, ako bom uslišan, da hočem to vernim bralcem „Cvetja“ naznaniti. In glej čudo! prej ko si bil kedo mislil, sem bil vslišan; po čudovitnih potih me je Bog pripeljal v samostan, kjer sem bil z veseljem mej pobožne redovnike sprejet, in kjer sem zdaj v svojem stanu srečen in zadovoljen.

Toraj večna čast in hvala presveti Trojici, in sv. Antonu Padovanskemu za to nezasluženo milost. Dragi bralec, ki to bereš! če si v kakšni sili in zadregi, le z zaupanjem se obrni k sv. Antonu Padovanskemu, temu mogočnemu čudodelniku, in priprošniku pri Bogu, in gotovo boš vslišan.

A. J.

Z R a k e k a 22. svečana.

Jaz sem imel na licu hudo oteklino od zob, tako da mi se je bula naredila in mi je začelo ven teči. Po nasvetu domačega zdravnika, bi si moral izdreti pustiti štiri otle zobe, katerih je bilo prav malo vun viditi, in ni toraj hotel on tega storiti, temuč mi je svetoval, da naj grem k zobozdravniku v L., kamer sem se precej odpravil. Hude operacije in bolečine sem se bal, zatoraj sem šel prej v cerkev in sem prosil Mater Božjo, da bi mi olajšala bolečine, ter obljubil, ako bodem vslišan, da bodem očitno to naznanil, in res nisem čutil prav nobene bolečine, ter sem sedaj hvala Bogu in Materi Božji popolnoma zdrav.

J. F.

I z B r e ž i c, 22. svečana.

Jez A. B. sem bila v strašni dušni stiski in nikaker si nisem mogla pomagati, spomnila sem se pa preobilnih milosti na priprošnjo Marije, ki sem jih v Cvetju brala. Tudi jez se se vsem zaupanjem zatečem k tej dobri premili materi z naprejšvetjem, če bom vslišana, da bom prosila to v „Cvetju“ naznaniti, in res ko sem to obljubo storila, sem bila tudi vslišana.

I z Ž a l c a

Presvetimu Sercu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Francišku Ser. in Antonu Pad. se zahvaljujem za odvernjenje bolezní, ki mi je v nogi pretíla; obljubila sem v Cvetju naznaniti, opravila sem devetdnevnicó, in zdaj hvala Bogu, je dobro. Priporočam pa tudi enega moža, ki že dalje časa v sovraštvu živi s pobožnim očetam svoje žene.

M. P.

O d n a s.

V svoji nevarni in hudi bolezni sem se zatekel k presv. sercu Jezusovemu in Marijinemu, k sv. Frančišku in Antonu z obljubo, ako se mi zboljša, da hočem vslišanje v „Cvetju“ razglasiti. Po tej obljubi mi je bilo kmalu bolje in zdaj sem popolnoma ozdravel. Hvala in čast bodi Bogu, Mariji, sv. Frančišku in sv. Antonu za ljubo zdravje.

Br. K. Č.

I z K a m n i k a.

Na sveto noč sem se bil tako prehladil, da sem mislil, da ne bom mogel opraviti perve daritve svete maše. Ker mi je bilo vedno slabeje, sem se zatekel k prečisti Dev. Mariji z obljubo, ako ozdravim, da bom v Cvetju razglasil. Hvala Bogu in prečisti Devici Mariji, okreval sem toliko, da sem mogel imeti peto mašo.

P. A. V.

Iz Cerknice se zahvaljuje N. L. za ozdravljenje domače živali po priprošnji Device Marije, sv. Jožefa in sv. Antona Padovanskega.

Iz Šaleške doline se zahvaljuje neka oseba za dve naglo vslišani prošnji.

I z K o n j i c. 12. svečana 1870.

Žena T. S. iz skupščine sv. Trojice v Slov. gor. se zahvaljuje za vslišano pomoč po priprošnji sv. Frančiška in sv. Antona Pad., da je bila rešena iz gotove nevarnosti vtoniti, kakor tudi vprežna dvojad.

I z L i t i j e, meseca marca 1890.

Bila sem lansko jesen dolgo časa bolna. Posebno mi je bilo eno noč zelo slabo in bala sem se, da bom mogla umreti, ter zapustiti male otročiče.

V tej veliki stiski obrnila sem se s prošnjo za ljubo zdravje k sv. Mariji, materi Božji, k sv. Jožefu in k sv. Frančišku Serafinskemu in kmalu je bila moja prošnja uslišana, ter sem popolnoma ozdravela.

Ker je moj mož naročen na „Cvetje“ in velikokrat berem zahvale za uslišane molitve, namenila sem se tudi jaz to storiti.

Zahvaljujem torej tukaj očitno za dobljeno zdravje gori imenovane svete priprošnjike in priporočam še drugim, naj se obernejo do njih, keder bodo v stiskah in nadlogah.

Fr. Bric,
posestnika žena.

D o p i s.

V Štangi 23. marcija 1890.

Na Kranjskem se menda nikjer tako ne časti in na pomoč ne ktiče sv. Anton Pad., kaker v Štangi. In prav je, da se časti. Saj je sv. Anton zares velik pomočnik vbozim ljudem o raznih potrebah. Zato se pa trudimo, da bi po slabi moči svetišče njegovo ozališali, kaker se spočobi.

Pred nekimi leti smo napravili lepo ubrano zvonilo. L. 1886 smo postavili krasen veliki oltar iz kamena, ki je vsakemu zelo všeč.

Zdaj pa izdeluje še stranska oltarja (I. v čast sv. Antonu puš., sv. Erazmu in Avguštinu, II. pa sv. Jedruti, Luciji in sv. Neži) in pridižnico v Ljubljani izverstni kamenosek Feliks Toman.

Postavljalo se bo letos v majniku. O sv. Antonu, ko je tu shod, ima vse dokončano biti.

Ke bi kak premožen in dobrotljiv častivec sv. Antona v ta namen kaj podaril, se bo hvaležno sprejelo.

Tudi za duhovne dobrote romarjem se skerbi.

Ob shodih se veliko spoveduje. Zdaj smo dobili tudi iz Rima odpustke za god sv. Antona, nedeljo potem, angeljsko nedeljo, sv. Simona in Jude god in sledečo nedeljo pod navadnimi pogoji.

Morejo se tudi dušam v vicah v prid obrniti. 300 dni odpustka pa dobé vsi, ki one dni v cerkvi skesano nekaj molijo v namen sv. Očeta.

Mihael Saje, župnik.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

Br. Gašper Žnideršič, samostanski tretjerednik, † 19. sušca t. l. v Brežicah v 83. letu življenja ;

rajni udje 3 reda goriške skupščine: vč. g. Jožef (Ludvik) Pelizon, župnik v pokoju, Marija (Elizabeta) Bavzon, Neža Prevc v Dražgošah; libušenske: Ana (Jera) Medved; tomajske:

Uršula (Jonila) Bezek ; k a m n i š k e : pč. g. Lovrenec (Jakob) Oblak, Terezija (Jozefa) Kramar, Marijana (Jozefa) Balantič, Marija (Terezija) Juvan, Katarina (Marija) Viriant, Luka (Hieronim) Boltežer, Rotija (Marjeta Kort.) Cimbas. Helena (Marija) Fajnič, Marija (Frančiška) Homar, Marijana (Ludovika) Keber, Marija (Mihelina) Cerar, Katarina (Terezija) Keržan, Alojzija (Polona) Brenšak, Janez (Frančišek) Perné, Marjeta (Terezija) Finger, Frančiška (Marija) Žagar, Ana (Angelina) Slevce, Marija (Angela) Truden, Marija (Klara) Rebernik, Magdalena (Marija) Šarc ; l e š k e : Marija Dolžan, Helena Valjavec ; m a r i b o r s k e : Marija Šantl. Marija Kojc, Ana Veršič, Lucija Šurc, Uršula Černec, Rozalija Šuber, Jozefa Postružnik, Jozefa Harih, Marija Lubaj, Julijana Švajger, Johana Šasman, Marija Bračko, Julijana Purgaj, Terezija Kralj, Marija Kleitner, Magdalena Bruner, Marija Bračko, Uršula Jagodič, Marija Cafuta ; pri Sv. Juriju na R e m š n i k u : Jurij Ropat, vdovec 56 let star, † 15. grudnia 1889, Marija Renart, samica 80 let stara, † 22. svečana 1890, Neža Milchberger, samica 64 let stara, tretjerednica že od leta 1844. Se svojim zglednim življenjem in s priserčnim prigovarjanjem jih je mnogo spravila v razne bratovščine, posebno pa v tretji red. Dolgo in hudo bolezen je poterpežljivo prenašala ; vedno je klicala svojega nebeškega ženina : «O vsmiljeni Jezus, pomagaj mi ! O dobrotljivi Jezus, vsliši me ! O predragi moj Jezus, k sebi vzemi me ! O preblaga Marija, mati božja, pridi mi na pomoč na mojo poslednjo uro !» Sporočila je tudi za «Sv. Detinstvo» v misijonih 50 for., v kateri namen je tudi že prej vsako leto precej darovala. —

Nadalje se priporočajo v molitev :

4 osebe, da bi jim Bog dal milost sv. poterpežljivosti ; neki mladenič, da bi mu Bog dal srečno izvoliti stan, v katerem bi se mogel najlaže zveličati ; neka vdova s tremi otroci ; neka tretjerednica priporoča v molitev svojega očeta in brata, da bi mirno in zadovoljno skupaj živela in bolj skerbela za dušo ; neka tretjerednica priporoča stariše, brate in sestre ; neka druga sebe in svojega duhovnega vodnika, svojega očeta, svoje sovražnike in obrekovavce, da bi se jih vsmililo presv. Serce Jezusovo na prošnjo naše ljube gospe, sv. Jožefa, sv. Antona, sv. Frančiška in sv. Terezije. —

